

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7542/2022
15.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Петковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Предраг Милојковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 513/21 од 10.01.2022. године, у седници одржаној 15.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 513/21 од 10.01.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 513/21 од 10.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5421/20 од 13.11.2020. године, која је исправљена решењем истог суда П 8270/20 од 18.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име повраћаја зајма исплати износ од 500 аустралијских долара у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са домицилном каматом у динарској противвредности почев од 13.02.2010. године до исплате, и износ од 3.000,00 динара на име накнаде штете, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 42.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 513/21 од 10.01.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, да не постоји потреба новог тумачења права, нити неуједначена судска пракса. У конкретном случају нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву за враћање зајма донели уз правилну примену одредаба материјалног права, а тужилац наводи ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије. Тужилац уз ревизију није доставио нити се позвао на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој чињеничноправној ствари. Имајући у виду наведено, као и да се у конкретном случају ради о парници ради дуга у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате дуга у овој правној ствари поднета је 18.06.2018. године, а вредност предмета спора је 53.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је ревизија тужиоца недозвољена у смислу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић